

Súd:	Najvyšší súd SR
Spisová značka:	5Sžo/42/2012
Identifikačné číslo spisu:	7011200323
Dátum vydania rozhodnutia:	29.04.2013
Meno a priezvisko:	JUDr. Jana Baricová
Funkcia:	sudca
ECLI:	ECLI:SK:NSSR:2013:7011200323.1

ROZSUDOK

Najvyšší súd Slovenskej republiky v senáte zloženom z predsedníčky senátu JUDr. Jany Baricovej a členov senátu JUDr. Jarmily Urbancovej a JUDr. Milana Moravu, v právnej veci žalobcu D., nar. XX.XX.XXXX, bytom B., zastúpeného JUDr. Máriou Kozákovou, advokátkou so sídlom Kysucká 14, Košice, proti žalovanému Krajskému riaditeľstvu Hasičského a záchranného zboru v Košiciach, so sídlom Komenského 52, Košice, o preskúmanie potvrdenia o skončení služobného pomeru z 15. februára 2011, o odvolaní žalobcu proti rozsudku Krajského súdu v Košiciach, č. k. 7S/36/2011-87 z 25. apríla 2012, takto

rozhodol:

Najvyšší súd Slovenskej republiky rozsudok Krajského súdu v Košiciach, č. k. 7S/36/2011-87 z 25. apríla 2012 p o t v r d z u j e .

Účastníkom náhradu trov odvolacieho konania n e p r i z n á v a .

Odôvodnenie

Napadnutým rozsudkom Krajský súd v Bratislave (ďalej aj „krajský súd“) podľa § 250j ods. 1 Občianskeho súdneho poriadku (ďalej len „OSP“) zamietol žalobu žalobcu, ktorou sa domáhal preskúmania a zrušenia potvrdenia o skončení služobného pomeru Krajské riaditeľstvo Hasičského a záchranného zboru v Košiciach (ďalej len „Krajského riaditeľstva HaZZ v Košiciach“) č. p. KRHZ-KE-OSU-546/2011 zo dňa 15. februára 2011 na základe ktorého bolo žalobcovi podľa § 63 ods. 1 písm. c/ zákona č. 315/2001 Z. z. o Hasičskom a záchrannom zbore (ďalej len „zákon č. 315/2001 Z. z.“) s poukazom na § 63 ods. 2 zákon č. 315/2001 Z. z. vydané potvrdenie o skončení služobného pomeru. Krajský súd tak rozhodol po zrušení svojho uznesenia z 09. novembra 2011, č. k. 7S/36/2011-57 uznesením Najvyššieho súdu Slovenskej republiky sp. zn. 5Sžo/2/2012 z 29. februára 2012 riadiac sa právnym názorom súdu vysloveným v tomto uznesení.

Krajský súd sa v odôvodnení svojho rozhodnutia v plnom rozsahu stotožnil s vyjadrením žalobcu zo dňa 01. marca 2011, ktorým sa obrátil na C. riaditeľa Krajského riaditeľstva HaZZ v Košiciach, kde žalobca opisuje svoje konanie ako aj výsledok trestného konania. Taktiež sa stotožnil aj s tým, že dosah, ktorý znáša žalobca v tomto konaní, je oveľa represívnejší, než ako keby bol právoplatne odsúdený za úmyselný trestný čin podľa druhej hlavy zákona č. 300/2005 Z. z. Trestného zákona(ďalej len „zákon č.

300/2005 Z. z.“). Súčasne poukazuje aj na výrok rozsudku č. k. 5T/120/2010-76 zo dňa 07. októbra 2010, v ktorom sa konštatuje spáchanie prečinu porušovania domovej slobody podľa § 194 ods. 1, 2 písm. a/ a b/ zákona č. 300/2005 Z. z..

Ďalej uviedol, že na a jednej strane podľa § 40 ods. 1 písm. a/ zákona č. 300/2005 Z. z. sa upustilo od potrestania obžalovaného, v tomto prípade žalobcu a na druhej strane zákon č. 315/2001 Z. z. je v rozsahu pracovno-právnych vzťahov prísnejší ako samotný trestný zákon. Zákon č. 315/2001 Z. z. nerozlišuje právne následky po právoplatnom odsúdení páchatel'ov vo všeobecnosti, pričom dosah v pracovno-právnej oblasti je oveľa väčší (strata zamestnania).

Podľa krajského súdu v tomto konaní však nie je v právomoci správneho súdnictva sa vyjadrovať k samotnému trestnému skutku, teda k ustanoveniu § 194 ods. 1 až 3 zákona č. 300/2005 Z. z., avšak krajský súd poukazuje na to, že až novelou zákona č. 315/2001 Z. z. bol do ustanovenia § 63 ods. 1 písm. c/ vsunutý § 17 ods. 2 zákona č. 315/2001 Z. z., teda všetky trestné činy od § 179 až po § 203 zákona č. 300/2005 Z. z.. Prečin porušovania domovej slobody je úmyselným trestným činom, preto striktné predpisy zákona č. 315/2001 Z. z. nedovoľujú, aby príslušník HaZZ s právoplatným odsúdením zotrval v služobnom pomere podľa ustanovenia § 63 ods. 1 písm. c/ zákona č. 315/2001 Z. z..

Krajský súd mal za to, že náležité opísal skutok, na základe ktorého žalobca bol ukrátený na svojich právach a náležité odôvodnil svoje rozhodnutie na základe predložených dôkazov a ich hodnotením, ktoré boli podkladom pre vydanie rozhodnutia.

Na záver krajský súd dodal, že žalobca nebol prepustený zo služobného pomeru preto, že neoznámil, že bolo proti nemu vznesené obvinenie pre podozrenie zo spáchania úmyselného trestného činu, ale preto, že bol právoplatne odsúdený podľa druhej hlavy zákona č. 300/2005 Z. z..

Krajský súd sa riadil právnymi predpismi, ktoré boli citované v dôvodoch napadnutého rozhodnutia, pričom na ďalšie žalobné námietky uvádzané žalobcom, pokiaľ ide o ustanovenie § 17 ods. 5 zákona č. 315/2001 Z. z. súd neprihliadal, pretože ich nepovažoval za právne významné.

Čo sa týka náhrady mzdy, krajský súd uviedol, že v tomto konaní o náhrade mzdy nerozhoduje, pretože rozhodnutie o určení náhrady mzdy neexistuje, preto ho nemôže ani preskúmať. Uvedenú náhradu mzdy si musí žalobca najskôr uplatniť, až potom po rozhodnutí služobného úradu môže byť také rozhodnutie predmetom prieskumného konania na súde.

Takto potom krajský súd dospel k záveru, že napadnuté rozhodnutie i postup správneho orgánu bol z pohľadu žalobných dôvodov v súlade so zákonom, a preto žalobu zamietol.

O náhrade trov konania krajský súd rozhodol podľa § 250k ods. 1 OSP tak, že v konaní neúspešnému žalobcovi ich náhradu nepriznal.

Proti tomuto rozhodnutiu podal žalobca v zákonnej lehote odvolanie, namietajúc, že na základe vykonaných dôkazov krajský súd dospel k nesprávnym skutkovým zisteniam, rozhodnutie preto považuje za nepreskúmateľné a nezrozumiteľné.

Uviedol, že z napadnutého rozsudku nie je zrozumiteľné a jasné, ktorá je tá vec podstatného významu o ktorej rozhodol predmetným rozsudkom.

Podľa žalobcu podstatná vec je určenie dátumu, kde z rozsudku nie je jasné, ako sa súd vysporiadal s dátumom ukončenia jeho služobného pomeru. Potvrdzujúcim rozhodnutím krajského súdu, sa stal asi jediným občanom, ktorý ma dva dátumy ukončenia toho istého služobného pomeru. Vychádzam z konštatovania krajského súdu, že zákon č. 315/2001 Z. z. ako lex specialis je neprimerane tvrdý oproti lex generális k Trestnému kódexu, a preto je nevyhnutné vytvoriť záväzný právny názor - výklad môjho špeciálneho prípadu o to viac, že sa pripravuje novela zákona č. 315/2001 Z. z..

Žalobca mal za to, že krajský súd neobjasnil, lebo neskúmal vôbec tvrdenie odporcu, ako sa vlastne dozvedel 15. februára 2011 o jeho odsúdení, keď ustálil konštitutívne ukončenie môjho služobného pomeru práve týmto dátumom.

Žalobca tvrdil, že túto skutočnosť sa žalovaný od neho nedozvedel, a teda je zrejmé, že táto informácia potom prišla poštou, alebo nejaká osoba rozsudok doručila, a či skutočne bola doručená práve dňa 15. februára 2010. Žalobca namietal, že pokiaľ sa táto podstatná skutočnosť neobjasní, nie je jasné, na základe čoho sa mohol krajský súd stotožniť s obsahom potvrdenia a nezrušiť ho. Uvedené nie je zrejmé ani z administratívneho spisu, ktorý mal krajský súd k dispozícii a nie sú jasné ani ďalších okolností, preto nie je možné bez dôkazov jednostranne potvrdiť predmetný dátum.

Žalobca zotrval na doterajších písomných vyjadreniach, najmä z 22. decembra 2011 a 02. februára

2012. K týmto tvrdeniam uviedol, že ak by obdržal „Potvrdenie o ukončení služobného pomeru k 07. októbra 2010“ a toto by prvostupňový súd potvrdil, tak tomu by porozumel a súhlasil by s tým, ale rozsudkom potvrdené ukončenie s dátumom 15. februára 2011 (tým že jeho návrh bol zamietnutý) nemá oporu v zákone ani v dokazovaní.

Taktiež sa nestotožnil so záverom súdu, kde na str. 5 druhý odsek zdola uviedol, že „ďalšie žalobné námietky uvádzané žalobcom, pokiaľ ide o ustanovenie § 17 ods. 5 zákona č. 315/2001 Z. z. krajský súd neprihliada, pretože ich nepovažoval za právne významné.“ Poukázal na rozhodnutie Najvyššieho súdu Slovenskej republiky vo veci sp. zn. 5Sžo/2/2012, ktorým správne Najvyšší súd Slovenskej republiky usmernil prvostupňový súd, že v jeho prípade v zmysle odporúčania Rady Európy (89)8, sa jedná o individuálny správny akt vo vzťahu k subjektom práva, ktorým sa ukladajú práva, povinnosti, prípadne sa zasahuje do slobôd alebo záujmov týchto subjektov. Takto potom predmetným potvrdením bolo hrubo zasiahnuté do jeho práv a záujmov, preto sa domnieva, že povinnosťou krajského súdu bolo zaoberať sa všetkými jeho tvrdeniami a zrozumiteľne vysvetliť svoj záver ako postupoval v zmysle § 132 OSP pri hodnotení dôkazov a akými úvahami sa riadil.

Tvrdil, že dňa 15. februára 2012 nebol daný dôvod na ukončenia jeho služobného pomeru a potvrdenie takéhoto stavu rozhodnutím prvostupňového súdu je protiprávne.

Na záver žalobca uviedol výklad svojho problému s poukazom na § 63 ods. 1 písm. c/ zákona č. 315/2001 Z. z. s tým, že uvedené ustanovenie nehovorí o strate bezúhonnosti, ale odvoláva sa na § 17 ods. 2 zákona č. 315/2001 Z. z. z dôvodu, že tu sú konkretizované trestné činný, ktorých dôsledkom je zánik služobného pomeru zo zákona .

Uvedené ustanovenie podľa žalobcu nehovorí o strate bezúhonnosti, ale odvoláva sa na § 17 ods. 2 zákona č. 315/2001 Z. z. z dôvodu, že tu sú konkretizované trestné činný, ktorých dôsledkom je zánik služobného pomeru zo zákona. V praxi je to tak, že ak je príslušník odsúdený za trestný čin, napr. podvodu, krádeže, sprenevery, či pedofílie, a pod. napriek tomu, že je právoplatne odsúdený, a keďže tieto trestné činy nie sú uvedené v ustanovení § 63 ods. 1 písm. c/, lebo nie sú taxatívne vymenované v § 17 ods. 2 zákona č. 315/2001 Z. z., nezaniká jeho služobný pomer zo zákona a ne stráca ani bezúhonnosť, čo by mohlo byť výpovedným dôvodom.

To ale podľa žalobcu nemení nič na skutočnosti, že v registri trestov má takýto príslušník záznam v odpise. Z uvedeného vyplýva záver, že zamestnávateľ - odporca nemá vychádzať z odpisu. Registra trestov, (ktorý vyžaduje pri preukazovaní bezúhonnosti ale táto nie je výpovedným dôvodom) ale z výpisu. Žalobca hneď 16. februára 2011 predložil, výpis z registra trestov z ktorého vyplýva, že je netrestaný. Je pravda, že v rámci trestného konania vedenom pred Okresným súdom v Trebišove č. k. 5T/120/2010 - 76 IČS : 7910010429 sa prejednávali zlé medziľudské vzťahy medzi mojou matkou a jej susedom.

Žalobca pritom poukazoval na to, že vzhľadom na všetky priťažujúce ako i poľahčujúce okolnosti súd krajský súd upustil od jeho potrestania v zmysle § 40 ods. 1 písm. a/ zákona č. 300/2005 Z. z. s tým, že v zmysle § 40 ods. 2 zákona č. 300/2005 Z. z., ak sa upustilo od potrestania páchatel'a, hľadá sa na páchatel'a, ako keby nebol odsúdený.

Žalobca tvrdil, že vznikol špeciálny nultný rozsudok s ktorým ale nepočítal vyššie citovaný zákon, podľa ktorého žalobcu totiž nemôže žiadať o zahľadenie trestu, keďže žiadny nedostal. Rovnako nemôže preukázať nápravu počas výkonu trestu, keďže vzhľadom na okolnosti mu nebol uložený žiadny trest, ktorého dôsledkom má byť prevychová. Preto aj žalovaný by mal rešpektovať takýto výklad zákona. Predmetným rozhodnutím krajského súdu a doterajším výkladom žalovaného došlo k porušeniu jeho ústavného práva na prácu.

Na základe uvedeného ako i v intenciách vyjadrenie zo dňa 22. decembra 2011 navrhol, aby Najvyšší súd slovenskej republiky po zistení skutkového a právneho stavu rozhodol tak, že rozsudok Krajského súdu v Košiciach sp. zn. 7S/36/2011 zruší a vec mu vráti na ďalšie konanie. V prípade ak krajský súd sa stotožní so záverom prvostupňového súdu, navrhujem aby v rozsudku najvyšší súd pripustil dovolanie v zmysle § 238 OSP pretože ide o rozhodnutie po právnej stránke zásadného významu. Tiež uviedol, že v prípade úspechu si uplatňuje trovy odvolacieho konania.

Žalovaný vo svojom vyjadrení k odvolaniu žalobcu uvádza, že rozsudok Krajského súdu v Košiciach č. 7S/36/2011-57 zo dňa 25. apríla 2012 považujeme za zrozumiteľný a vydaný v súlade so zákonom. K

skutočnostiam vzťahujúcim sa k skončeniu služobného pomeru D. sa Krajské riaditeľstvo Hasičského a záchranného zboru v Košiciach vyjadrilo v priebehu súdneho konania.

Najvyšší súd Slovenskej republiky ako súd odvolací (§ 10 ods. 2 OSP v spojení s § 246c ods. 1 veta prvá OSP), preskúmal napadnutý rozsudok ako aj konanie, ktoré mu predchádzalo, v rozsahu a v medziach podaného odvolania (§ 212 ods. 1 OSP v spojení s § 246c ods. 1 veta prvá OSP), odvolanie prejednal bez nariadenia odvolacieho pojednávania podľa § 250ja ods. 2 OSP, keď deň vyhlásenia rozhodnutia bol zverejnený minimálne päť dní vopred na úradnej tabuli a na internetovej stránke Najvyššieho súdu www.nsud.sk (§ 156 ods. 1 a ods. 3 OSP v spojení s § 246c ods. 1 veta prvá a § 211 ods. 2 OSP) a po oboznámení sa so spisovým materiálom dospel k záveru, že odvolaniu žalobcu nie je možné vyhovieť.

V správnom súdnictve preskúmajú sudy na základe žalôb, alebo opravných prostriedkov zákonnosť postupu a rozhodnutí orgánov verejnej správy, ktorými sa zakladajú, menia alebo zrušujú práva alebo povinnosti fyzických alebo právnických osôb, ako aj rozhodnutí, ktorými práva a právom chránené záujmy týchto osôb môžu byť priamo dotknuté (§ 244 ods. 1, 2 OSP).

V prípadoch, v ktorých fyzická alebo právnická osoba tvrdí, že bola na svojich právach ukrátená rozhodnutím a postupom správneho orgánu a žiada, aby súd preskúmal zákonnosť tohto rozhodnutia a postupu, súd postupuje podľa ustanovení druhej hlavy piatej časti OSP (§ 247 ods. 1 OSP).

Z obsahu pripojeného spisového materiálu vyplýva, že žalovaný doručil žalobcovi dňa 16. februára 2011 potvrdenie o skončení služobného pomeru, v ktorom poukázal na § 63 ods. 2 zákona č. 315/2001 Z. z., ktorým súčasne oznámil a potvrdzoval, že služobný pomer žalobcu skončil podľa § 63 ods. 1 písm. c/ zákona č. 315/2001 Z. z. dňom 15. februára 2011.

Najvyšší súd Slovenskej republiky (ďalej aj „najvyšší súd“) po oboznámení sa s rozsahom a dôvodmi odvolania žalobcu a po oboznámení sa s obsahom pripojeného spisového materiálu vychádzajúc z ustanovenia § 219 ods. 2 OSP v spojení s § 246c ods. 1 veta prvá OSP nezistil žiaden dôvod na to, aby sa odchyľil od logických argumentov a relevantných právnych záverov obsiahnutých v odôvodnení napadnutého rozsudku. Tieto závery spolu so správnou citáciou dotknutých právnych noriem vytvárajú dostatočné právne východiská pre vyslovenie výroku napadnutého rozsudku. Preto sa s ním najvyšší súd stotožňuje v celom rozsahu, považujúc právne posúdenie veci krajským súdom za správne, a aby nadbytočne neopakoval pre účastníkov známe fakty v prejednávanej veci spolu s právnymi závermi krajského súdu, na zdôraznenie správnosti napadnutého rozsudku doplnia nasledovné:

Podľa § 158 ods. 1 zákona a č. 315/2001 Z. z., právoplatné rozhodnutie vo veciach služobného pomeru podľa tohto zákona je preskúmateľné súdom.

Predmetom súdneho prieskumu v rámci správneho súdnictva v zmysle § 244 sú rozhodnutia a postupy orgánov verejnej správy. Týmito orgánmi sa rozumejú:

- a) orgány štátnej správy,
- b) orgány územnej samosprávy,
- c) orgány záujmovej samosprávy, ak tak ustanovuje osobitný zákon (predovšetkým orgány rôznych profesijných komôr (napr. Slovenská komora exekútorov, Slovenská komora audítorov a pod.),
- d) ďalšie právnické osoby, ako aj fyzické osoby, ak im zákon zveril rozhodovanie o právach a povinnostiach fyzických osôb alebo právnických osôb (napr. Národná banka Slovenska, Hasičský a záchranný zbor, rozpočtové a príspevkové organizácie na úseku sociálnych služieb, stanice technickej kontroly, Ústredný kontrolný a skúšobný ústav poľnohospodársky a iné).

Služobný pomer sa skončí aj na základe zákona (§ 63 zákona č. 315/2011 Z. z.).

Podľa § 63 ods. 1 písm. c/ zákona č. 315/2011 Z. z. sa služobný pomer príslušníka končí nadobudnutím právoplatnosti rozsudku, ktorým bol príslušník odsúdený za úmyselný trestný čin uvedený v § 17 ods. 2

alebo za trestný čin na nepodmienečný trest odňatia slobody, alebo dňom nadobudnutia právoplatnosti rozhodnutia, ktorým bol pozbavený spôsobilosti na právne úkony, alebo ktorým bola jeho spôsobilosť na právne úkony obmedzená.

Podľa § 17 ods. 2 zákona č. 315/2011 Z. z. za bezúhonného sa na účely tohto zákona považuje občan, ktorý nebol právoplatne odsúdený za úmyselný trestný čin proti životu a zdraviu, za úmyselný trestný čin proti slobode a ľudskej dôstojnosti, za úmyselný trestný čin proti republike, za úmyselný trestný čin proti poriadku vo verejných veciach, alebo ktorý nebol právoplatne odsúdený na nepodmienečný trest odňatia slobody. Na právoplatné odsúdenie sa prihliada, aj keď bolo zahľadené podľa osobitného predpisu, alebo ak sa podľa osobitného predpisu na občana hľadí, ako keby nebol za taký trestný čin odsúdený. Bezúhonnosť sa preukazuje odpisom z registra trestov nie starším ako tri mesiace.

Podľa § 63 ods. 2 zákona č. 315/2011 Z. z. písomné potvrdenie o skončení služobného pomeru na základe zákona obsahuje deň, ktorým sa služobný pomer skončil, a dôvod skončenia služobného pomeru.

Podľa § 69 ods. 3 písm. i/ zákona č. 315/2011 Z. z. príslušník je povinný oznámiť služobnému úradu, že bolo proti nemu vznesené obvinenie pre podozrenie zo spáchania úmyselného trestného činu, že bola podaná proti nemu obžaloba pre podozrenie zo spáchania úmyselného trestného činu, že bol právoplatne odsúdený za úmyselný trestný čin uvedený v § 17 ods. 2 alebo za trestný čin na nepodmienečný trest odňatia slobody alebo, že bol pozbavený spôsobilosti na právne úkony alebo jeho spôsobilosť na právne úkony je obmedzená.

K námietke žalobcu k dátumu ukončenia služobného pomeru najvyšší súd uvádza, že uvedené už ustálil vo svojom rozhodnutí sp. zn. 5Sžo/2/2012 z 29. februára 2012 na deň 15. februára 2011.

K ďalšej námietke, v ktorej žalobca uvádza, že sa nestotožňuje zo záverom súdu na str. 5 druhý odsek zdola: „ďalšie žalobné námietky uvádzané žalobcom, pokiaľ ide o ustanovenie § 17 ods. 5 zákona č. 315/2011 Z. z. neprihliada, pretože ich nepovažoval za právne významné,“ s poukazom na rozhodnutie sp. zn. 5Sžo/2/2012 zo dňa 29. februára 2012, konkrétne na pasáž, kde najvyšší súd poukazuje na odporúčanie Rady Európy (89)8, že sa jedná o individuálny správny akt vo vzťahu k subjektom práva, ktorým sa ukládajú práva, povinnosti, prípadne sa zasahuje do slobôd alebo záujmov týchto subjektov, kde predmetným potvrdením krajského súdu bolo hrubo zasiahnuté do jeho práv a záujmov, preto si myslí, že povinnosťou prvostupňového súdu bolo zaoberať sa všetkými jeho tvrdeniami a zrozumiteľne vysvetliť svoj záver, ako postupoval v zmysle § 132 OSP pri hodnotení dôkazov, akými úvahami sa riadil, najvyšší súd má za to, že uvedený poukaz je vytrhnutý z kontextu.

Najvyšší súd k tejto námietke považuje za potrebné uviesť, že všeobecný súd nemusí dať odpoveď na všetky otázky nastolené účastníkom konania, ale len na tie, ktoré majú pre vec podstatný význam, prípadne dostatočne objasňujú skutkový a právny základ rozhodnutia bez toho, aby zachádzali do všetkých detailov sporu uvádzaných účastníkmi konania. Rozhodnutie súdu musí však obsahovať odôvodnenie, ktoré jasne a zrozumiteľne dáva odpovede na všetky právne a skutkovo relevantné otázky súvisiace s predmetom súdnej ochrany, t. j. s uplatnením nárokov a obranou proti takému uplatneniu (k tomu pozri bližšie rozhodnutia Ústavného súdu Slovenskej republiky vo veciach sp. zn. IV. ÚS 115/03, či sp. zn. III. ÚS 60/04 - www.concourt.sk). Podľa judikatúry Ústavného súdu Slovenskej republiky odôvodnenie rozhodnutia všeobecného súdu, ktoré stručne a jasne objasní skutkový a právny základ rozhodnutia, postačuje na záver o tom, že z tohto aspektu je plne realizované právo na spravodlivé súdne konanie (k tomu pozri bližšie napr. rozhodnutia Ústavného súdu Slovenskej republiky vo veciach sp. zn. IV. ÚS 112/05, sp. zn. I. ÚS 380/08, sp. zn. III. ÚS 172/2010, či sp. zn. II. ÚS 537/2010 - www.concourt.sk).

Túto požiadavku zvyrazňuje vo svojej judikatúre aj Európsky súd pre ľudské práva, ktorý v tejto súvislosti najmä uvádza: „Právo na spravodlivý proces zahŕňa aj právo na odôvodnenie súdneho rozhodnutia. Odôvodnenie rozhodnutia však neznamená, že na každý argument sťažovateľa je súd

povinný dať podrobnú odpoveď. Splnenie povinnosti odôvodniť rozhodnutie je preto vždy posudzované so zreteľom na konkrétny prípad.“ (napr. Georgidias v. Grécko z 29. mája 1997, Recueil III/1997). Európsky súd pre ľudské práva ale zároveň tiež pripomína, že právo na spravodlivý súdny proces nevyžaduje, aby súd v rozsudku reagoval na každý argument prednesený v súdnom konaní. Stačí, aby reagoval na ten argument (argumenty), ktorý je z hľadiska výsledku súdneho rozhodnutia považovaný za rozhodujúci (porovnaj napr. rozsudok vo veci Ruiz Torija v. Španielsko a Hiro Balani v. Španielsko, oba z 09. decembra 1994, Annuaire, série A č. 303 A a č. 303 B).

V prejednávanom prípade je z odôvodnenia napadnutého rozsudku krajského súdu zrejmé, akými úvahami sa riadil pri utváraní záveru o skutkovom stave, prečo nepovažoval za dôvodnú právnu argumentáciu žalobcu v žalobe a prečo považoval námietky žalobcu za neopodstatnené. Preto možno považovať napadnutý rozsudok krajského súdu za dávajúci dostatočné záruky, že nebol vydaný spôsobom porušujúcim ústavne zaručené právo na spravodlivý proces a vzhľadom na účel a úlohu správneho súdnictva nebola dôvodná ani námietka žalobcu týkajúca sa nedostatočne zisteného skutkového stavu krajským súdom.

Podľa čl. 35 ods. 3 Ústavy Slovenskej republiky občania majú právo na prácu.

Podľa čl. 51 ods. 1 Ústavy Slovenskej republiky domáhať sa práv uvedených v čl. 35, 36, 37 ods. 4, čl. 38 až 42 a čl. 44 až 46 tejto ústavy sa možno len v medziach zákonov, ktoré tieto ustanovenia vykonávajú.

Najvyšší súd k námietke žalobcu, že prepustením zo služobného pomeru došlo k porušeniu práva na prácu garantovaného v článku 35 Ústavy Slovenskej republiky uvádza, že postupom žalovaného nedošlo k zásahu do základného ľudského práva a to práva na prácu, pretože podľa čl. 51 Ústavy Slovenskej republiky domáhať sa práva na prácu uvedeného v čl. 35 Ústavy Slovenskej republiky možno len v medziach zákonov, pretože právo na prácu nie je absolútne, ale toto právo sa vykonáva v medziach zákona, ktorým je v danom prípade zákon o Hasičskom a záchrannom zbore.

Najvyšší súd Slovenskej republiky, tiež posúdiac formálne a obsahové náležitosti rozhodnutia a postupu žalovaného, zhodne s názorom krajského súdu nevzhliadol ich nezákonnosť; tieto aj podľa názoru najvyššieho súdu sú náležité a podrobne odôvodnené.

Najvyšší súd Slovenskej republiky s poukazom na vyššie uvedené považoval námietky žalobcu smerujúce proti rozsudku prvostupňového súdu za nedôvodné, také ktoré nemôžu ovplyvniť posúdenie danej veci, a preto podľa § 250ja ods. 3 vety druhej OSP a § 219 ods. 1, 2 OSP s poukazom na dôvody napadnutého rozsudku Krajského súdu v Košiciach, ako vecne správny potvrdil.

O náhrade trov odvolacieho konania rozhodol Najvyšší súd Slovenskej republiky podľa § 224 ods. 1 OSP v spojení s § 246c ods. 1 veta prvá OSP a § 250k ods. 1 OSP tak, že žalobcovi nepriznal ich náhradu, pretože nebol v tomto konaní úspešný a žalovanému z dôvodu, že podľa zákona na ich náhradu nemá zákonný nárok.

Toto rozhodnutie prijal Najvyšší súd Slovenskej republiky v senáte pomerom hlasov 3:0 (§ 3 ods. 9 zákona č. 757/2004 Z. z. o súdoch a o zmene a doplnení niektorých zákonov v znení účinnom od 01. mája 2011).

Poučenie:

Proti tomuto rozsudku n i e j e prípustný opravný prostriedok.